



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxxxx**  
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem  
sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice

proti  
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**  
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2021, č. j.: 1495/21/5200-10421-713026

**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění**

[1] Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 5 ze dne 9. 6. 2015, č.j. 4251510/15/2005-53521-107377 tak, že žalobkyni byla podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „*zákon o daních z příjmů*“) a podle § 98, § 143, § 147 a § 235 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), dodatečně stanovena podle pomůcek k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2011 ve zde uvedené výši a současně sděleno, že podle § 236 odst. 1 a § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu jí vznikla povinnost uhradit penále ve výši uvedené v tomto rozhodnutí.

[2] V dané věci se jedná o druhé rozhodnutí ve věci, neboť rozsudkem zdejšího soudu ze dne 24. září 2020, čj. 5 Af 6/2017-51, bylo původní odvolací rozhodnutí ze dne 1. 12. 2016, čj. 53277/16/5200-10421-709494, zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Důvod kasačního rozhodnutí spočíval v tom, že do výroku nebyla pojata tabulka, z níž by bylo patrné určení výše doměřené daně v jednotlivých měsících zdaňovacího období. Tato vada byla napadeným rozhodnutím odstraněna (rozpis daně u jednotlivých měsíců je ve výroku uveden). Z jiných důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a tento svůj závěr odůvodnil v tomto rozsudku.

[3] Žalobkyně namítla, že znění ust. § 98 odst. 1 daňového řádu předpokládá možnost zapojení daňového subjektu do stanovení pomůcek (použití slovního spojení „...a to i bez součinnosti...“), tedy tato součinnost není vyloučena. Proto má právo namítat zákonnost použití pomůcek jako druhou zákonnou podmínku pro stanovení daně tímto způsobem. V žalobě uvádí, že se žalovaný nevypořádal s její odvolací námitkou o použití pomůcek, když pouze tvrdí, že nebylo rozporováno unesení důkazního břemene, neboť to se týká první zákonné podmínky pro použití pomůcek, a nevyjádřil se k tomu, že použití pomůcek bylo nezákonné.

[4] Žalobkyně dále namítla, že bylo povinností správce podle § 98 odst. 2 daňového řádu přihlídnout ke slevám vzhledem ke stanovení daně podle pomůcek, konkrétně poukazuje na ust. § 35ba zákona o daních z příjmů, který pouze odkazuje na mzdové listy. K výhodám pro daňový subjekt musí přistoupit správce daně, i když jím nebyly uplatněny, a to bez ohledu, zda je na ně fakultativní či zákonný nárok. Výhodou není jen nárok, ale i výhoda ekonomická.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž při posouzení věci odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když tvrdí, že zákonné podmínky pro použití pomůcek byly splněny. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezahrnula vyplacené odměny brigádníkům do účetnictví, nevedla pro tyto osoby mzdové listy, nevidovala počet odpracovaných hodin a výši vyplacených odměn, proto nemohly být tyto údaje použity při dokazování. Správce daně nemá při stanovení daně podle pomůcek povinnost spolupracovat s daňovým subjektem, žalobkyně pak mohla důkazní prostředky v průběhu řízení předložit. Ohledně aplikace ust. § 35ba zákona o daních z příjmů se jedná o nárok poplatníka, nikoliv plátce daně.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou mj. uvedeny skutečnosti, které plynou z proběhlého daňového řízení a odůvodněn závěr o použití pomůcek, důvody odpovídají tomu, co uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí i průběhu daňového řízení neplyne nic (a žalobkyně to v žalobě netvrdí), co by svědčilo závěru o tom, že by žalobkyně nemohla uplatnit důkazní prostředky. Její poukaz na to, že správce daně při tomto stanovení daně má vycházet ze součinnosti s daňovým subjektem, je obecné konstatování právní normy, o němž není sporu. V odůvodnění tohoto konkrétního napadeného rozhodnutí však nikde není uveden závěr, že by správce daně tuto spolupráci vylučoval. Naopak – proběhlé daňové řízení svědčí o opaku, neboť to byla právě pasivita žalobkyně a její neprůkazné vedení účetnictví, které vedlo ke stanovení daně podle pomůcek. Pokud žalobkyně chtěla nějakou skutečnost důležitou pro stanovení daně sama uplatnit, mohla tak učinit.

[9] Konkrétní zdůvodnění, proč bylo přistoupeno ke stanovení daně podle pomůcek a jak byly naplněny zákonné podmínky pro tento postup, a proč tedy nemohla být stanovena daň dokazováním, jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě tyto okolnosti nijak nenapadá, proto soud se omezí na obecné konstatování, že podmínky pro stanovení daně tímto způsobem byly řádně zdůvodněny.

[10] Pokud žalobkyně v žalobě tvrdí, že žalovaný se s touto její odvolací námitkou nelyžoval, soud s tím nesouhlasí, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí na několika místech hodnotí podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, v čemž nutně musí být vypořádána i tato argumentace a výslovně tuto námitku hodnotí (soud konkrétně odkazuje na odstavce 15 a 16 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný výslovně uvádí, že stanovení daně podle pomůcek nevylučuje, aby správce daně využil důkazní prostředky předložené daňovým subjektem jako případné pomůcky).

[11] K druhému žalobnímu bodu soud uvádí, že znění právní normy, kterého se žalobkyně dovolává, se zcela zjevně na její postavení plátce daně, jímž byla, nevztahuje, neboť text právní normy ve své dispozici stanoví právo pro poplatníka. Proto v daném případě nemohla být tato norma aplikována.

[12] Jiné žalobní body žalobkyně v podané žalobě konkrétně nevymezila, proto se soud nebude ani v obecné rovině vyjadřovat k podmínkám pro stanovení daně podle pomůcek, neboť by to byla pouze konstatace závěrů žalovaného, které žalobkyně konkrétně nijak nezpochybnila.

[13] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[14] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

### **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha dne 15. září 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.  
předseda senátu